

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Retsforbundets valgbog 1953

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1953

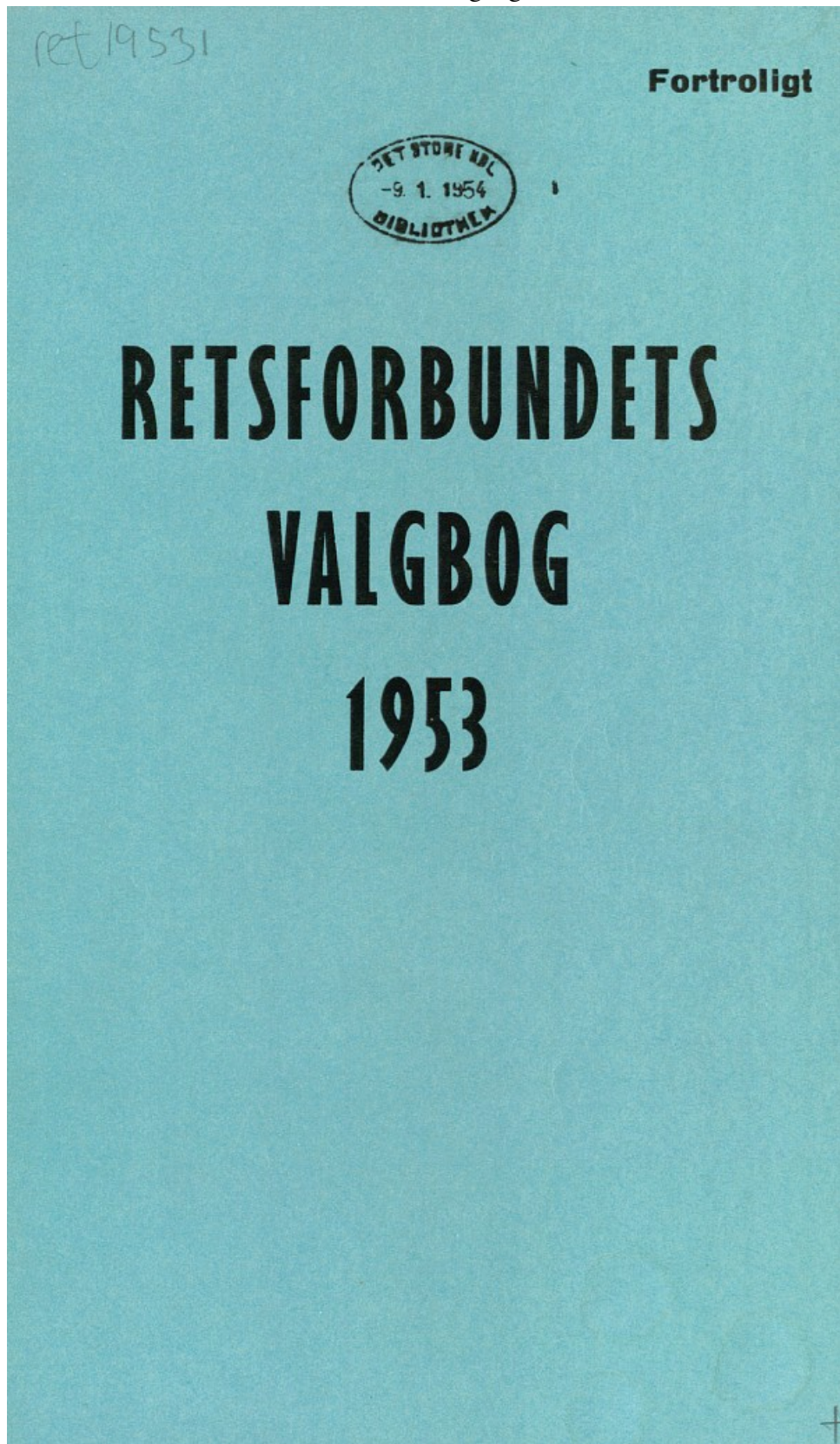
Emne:Program, partiprogram, partiprogrammer

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

INDHOLD

	Side
Forord	1
Sagregister	2
Aktuel politik	3
Mandatfordelingen i folketinget	4
Regeringen	4
Afstemninger 51/52	5
Afstemninger 52/53	6
Arbejdernes andel i produktionen	6
Arbejderne må selv betale	7
Kødpriiserne	7
Kornmillionerne	9
Arbejderen og Retsforbundet	10
Devalueringen	11
Femøren	12
Industrirådets penge	12
Grundskyld	13
Indirekte skatter	14
Indkomstskatten	15
Retsforbundet	15
Inflationen	16
Skatteopkrævningen	16
S. A. S.	17
Skatterne	18
Skattesnyderi	19
Skatterne	19
Socialdemokratiet og grundskyld	21
Sociallovgivningen	21
Overgangsforslag	22
Sociale lovgivning	23
Sociallovgivning	23
Toldbeskyttelse	24
Avance på afgifterne	26
Lav told en fordel	26
Værditold	27
Vallekilde-resolutionen	28
Retningslinierne	29
Odense-resolutionen	34
Valgloven	36
Radorådsvalet	37
Vælgerne vil have skatterne	40
Dumping	41
Amtsskatterne	43
Skatterne	44
Ungdommens udsigter forringes	44
Sociale understøttelser	45
Frivilligt værn	46
Tilskud til boligbyggeriet	46
Boligspørgsmålet	47
Skattefradraget	49
Ungdommen	50
Forbrugsafgifter 52/53	50
Skatternes stigning	51
Statsregeriets vækst	51
Statens driftsbudget for finansåret 52/53.	52

FORORD

Efter opfordringer udsendes »Retsforbundets Informationstjeneste« til valget i september i form af denne valgbog.

Den indeholder uddrag af tidligere udsendelser, og hvad der iøvrigt skønnes at blive aktuelt i valgkampen.

Valgbogen udsendes til abonnenterne paa Informations-tjenesten og til alle kandidaterne. Andre agitatorer, som er medlemmer af Retsforbundet eller Retsforbundets Ungdom kan rekvirere den gennem deres kredsformænd.

Nøgleregister

	Side
A	
Afstemninger 51—52	5
Afstemninger 52—53	6
Aktuel politik	3
Amtsskatterne	43
Andelen i produktionsudbyt.	6
Arbejderen i Retsforb. ...10, 11	6
Arbejderne får 35 pct.	7
Arbejderne må selv betale....	26
Avance på afgifterne	26
B	
Billig mad	8
Boligbyggeri	46, 47, 48
D	
Devalueringen	11
Dumping	41
E	
Egoisterne ud	7
Englands told	27
Estrup	23
F	
Fagforeningernes tilskud	12
Femøren	12
F. N.	34
Folkepensionering	32
Forbrugsafgifter	50
Forsvaret	32, 33
Frivilligt værn	46
Fuld grundskyld	29
G	
Gummifabrikkerne	24, 25
H	
Hotel de France	9
Hvem betaler skatterne... 18, 44	44
I	
Indirekte skatter..... 14, 50, 51	15
Indkomstskatten	15
Industrirådets penge 12, 13	15
Inflationen	15
I. P. Nielsen, Dynt	14
K	
Kan grundskylden slå til	21
Kornmillionerne	9
Købelev kommune	43
Kødpriiserne	7, 8
L	
Lad de rige betale	45
»Lammet« de andre	15
Lav told en fordel	26
Liberalisering	11
M	
Maksimalpriser	8
Mandatfordelingen 39—53.....	4
N	
Nylonstrømper	42
O	
Odense resolutionen	34
Offentlig gæld	31
Offentlige udgifter	51
Oppositionsparti	5
Overgangsforslag	22
P	
Papirarbejder	19, 20
Pengevæsen	31
Pinholt	13
Prisdirektoratet	28
Progressionen	15
R	
Radiorådvalg	37
Regeringen efter valg	4
Retningslinierne	29
Retsværn	32, 33
S	
S. A. S.	17
Skattefradraget	49
Skattenedsættelser	30, 31
Skatteopkrævningen	16
Skatterne i København	18
Skatternes stigning 19, 20	19
Skattesnyderi	31
Skolen	42
Snebjerg kommune	21
Soc. og grundskyld	21
Sociallovgivningen 21, 23, 31, 45	30
Sparsommelighed	51
Statsregereriets vækst	52
Statsregnskab 52/53	52
T	
Tilbagegangen i april	4
Tilskud til boliger	46
10.000 underskrifter	36
200 kr. fradrag	49
Toldbeskyttelse	24, 25
U	
Udenrigspolitik	32
Ungdommen	44, 50
V	
Valgloven	36
Valgret	33
Vallekildereresolutionen	28
Varedirektoratet	28
Vi advarer regeringen	28
Vælgerne vil have skatter....	40
Værditold	27

Aktuel politik

Kandidaterne kan i deres valgtaler understrege, at ved valget i 1950 var Retsforbundets krav om restriktionernes afskaffelse i centrum af de politiske spørgsmål.

Mange gav netop Retsforbundet deres stemme for på den mest effektive måde at stemme restriktionerne væk. Valget gav Retsforbundet øget styrke og restriktionerne — det vil sige de synlige, de, der dagligt irriterede — forsvandt da også.

Ved valget i september er Retsforbundets politiske krav igen aktuelle:

1. Fuld grundskyld vil komme på dagsordenen for det nye folketing og blive den største politiske opgave for dette. Vil man mest effektivt støtte grundskyldskravet, skal man give stemmerne til Retsforbundet, der igennem de mange år har været ledende i dansk politik på dette område.
2. Modviljen overfor partistyret er også aktuel. De vælgere, som ønsker at understrege denne protest, bør støtte Retsforbundet, som igennem årene kraftigt har taget til orde for vælgernes direkte indflydelse. Intet parti er kraftigere gået imod den nye valglov med dens værn imod nye partier. Vi har af hensyn til folkestyrets fremtid krævet, at folketinget bliver en nøje afspejling af de politiske bevægelser i befolkningen. § 43 er med til at grave grøfter mellem befolkning og folketing.

Herunder kan også anføres, at vort forslag om direkte valg til radiorådet kan fungere som en forsøgsmark til en ny valglov.

3. Kravet om toldforhøjelser vil også blive aktuelt i den kommende rigsdag, og varefordyrelsen ad denne vej bekæmpes naturligvis mest effektivt ved at styrke Retsforbundet, som tværtimod kræver billiggørelse af varerne, højnelse af levestandarden ved fortsat og fuldstændig liberalisering.

Mandatfordelingen i folketinget

(for bestående partier)

Hvis modkandidaterne vil anføre Retsforbundets tilbagegang ved sidste valg, kan man, som Starcke gjorde på valgaftenen kommentere det med, at de spørgsmål, som Retsforbundet går ind for, jo fortsat står uløste, og at der derfor fortsat er brug for os. Endelig kan nedenstående opgørelse formentlig anvendes med god virkning. Socialdemokraternes tab på 18 mandater i 1945 og de konservatives tab på 9 mandater ($33\frac{1}{3}\%$) var jo i virkeligheden langt alvorligere, og intet af disse partier havde en forudgående stigning på 100 %.

	²¹ / ₄ -53 mand.	⁵ / ₉ -50 mand.	²³ / ₁₀ -47 mand.	³⁰ / ₁₀ -45 mand.	²³ / ₃ -43 mand.	³ / ₄ -39 mand.
Sociald.	61	59	57	48	66	64
Rad.	13	12	10	11	13	14
Kons.	26	27	17	26	31	26
Venstre	33	32	49	38	28	39
Retsforb. ...	9	12	6	3	2	3
Komm.	7	7	9	18		3
Da. Samling	0	0	0	4	3	0

Regeringen

De store partier vil på møderne hævde, at valget gælder regeringsmagten. Nøjagtig det samme hævdede man forud for aprilvalget, men det viste sig, at de store partiers mandatforskydninger ikke bevirkede regeringsskifte. Vi er ikke mere interesseret i den ene end i den anden regering, men i en politik, der imødekommer vore krav om fortsat liberalisering og om fuld grundskyld.

Afstemninger ⁵¹/52

133 lovforslag kom til endelig afstemning. Deraf vedtoges 131. [1 socialdemokratisk forslag (om fortsat prisbinding på smør og flæsk) forkastedes af venstre, konservative, radikale og Retsforbundet, medens socialdemokrater og kommunister stemte for. 1 kommunistisk forslag (om ændring i lov om arbejdsstridigheder) forkastedes af alle partier mod komm.].

Afstemninger:

	Soc.	Venstre	Konserv.	Rad.	Retsf.	Komm.
+	132	131	131	118	73	83
O				8	21	24
÷	1	2	2	7	39	26

Af disse 133 love er 56 vedtaget af alle 6 partier (væsentligst mindre betydende love og nødvendige forlængelser af gældende love); for resten — de 77 — er forholdet dette:

	Soc.	Venstre	Konserv.	Rad.	Retsf.	Komm.
+	75	75	75	62	17	27
O				8	21	24
÷	1	2	2	7	39	26

Retsforbundets stilling som den egentlige opposition fremgår tydeligt af ovenstående tal.

Soc.s klage over regeringens politik, — man har endda t. ex. »Sydfyn« 15/9 52 anført: »Retsforbundet har et tungt ansvar for skatterne«, belyses effektivt ved ovenstående tal. Soc. har selv stemt for samtlige skatter.

Afstemninger ⁵²/53

86 love færdigbehandlede.

43 vedtoges enstemmigt.

Ved resten stemtes som følger:

	Soc.	Ven.	Kon.	Rad.	Retsf.	Komm.
+	41	41	41	37	16	14
O	1	1	1	1	8	15
÷	1	1	1	5	19	14

De 5 partier stemte alle imod vort forslag om bortfald af omsætningsafgift.

Kommunisternes mange O skyldes for en stor del, at de ikke har deltaget i udvalgsarbejdet.

Socialdemokraterne stemte O til rugbrødstilskuddets nedsettelse.

Venstre og konservative stemte O til statstilskud til mælkeprisen.

Radikale stemte O til valgloven.

Retsforbundets O er væsentligt til de direkte skatter.

Arbejdernes andel i produktionsudbyttet

Kontorchef Cohn fra Statistisk Departement har udregnet, at arbejderne i 1870 fik ca. 35 procent af den samlede produktion som arbejdsudbytte.

I 1948 udregnedes arbejdernes andel også til 35 procent af produktionen. — D.v.s., at resultatet af de 70 års politiske arbejde på dette område indskrænker sig til de 3 procent, som opnås af den arbejdende klasse i form af forskellige tilskud og understøttelser.

Men omkostningerne hertil viser sig ved, at kontorchef Cohn udregner, at samtidig er administrationens andel i produktionsudbyttet steget fra 4 procent til 20 procent.

Arbejderne må selv betale

Cand. polit. Erhard Jacobsen, soc., til socialdemokratisk ungdom. »Berlingske Tidende« 1. okt. 1950:

Selv om vi tog hele indtægten fra skatteydere med 30.000 kr. og derover, ville man kun få en femtedel af det beløb, staten skal bruge. — Vi ønsker flere og bedre skoler, sygehuse, børnehaver og meget andet, men så må vi alle betale efter evne.

Vi må gøre op med de egoister, der ikke ønsker denne udvikling fortsat. Hvis man kun er socialist **f o r a t f å** og ikke vil være med til **a t g i v e**, når man har det bedre end de fleste, har vi ingen brug for vedkommende. — Vi m å r y d d e e g o i s t e r n e u d!

— — —
Erh. Jacobsen erkender her, at også de jævne indtægter må betale, d.v.s. arbejderne betaler selv de tilskud, de får.

H. M.

Kødpriiserne

Det må antages, at man fra socialdemokratisk og anden side vil blive stillet overfor følgende tal fra pristalsnævnet:

Fl æ s k:	Okt. 1949	okt. 1952	juli 1953
Detailpris	3,63	7,17	6,83
Engrospris	2,65	4,50	4,33
Brutto-avance	0,98 (37%)	2,67 (59%)	2,50 (57%)
O k s e k ø d:	Okt. 1949	okt. 1952	juli 1953
Detailpris	3,03	5,68	5,42
Engrospris	2,35	3,30	3,64
Brutto-avance	0,68 (29%)	2,38 (72%)	1,78 (49%)

Kalvekød:	Okt. 1949	okt. 1952	juli 1953
Detailpris	3,60	6,10	6,02
Engrospris	2,50	3,63	4,13
Brutto-avance	1,10 (44%)	2,47 (68%)	1,89 (45%)

Man vil anføre, at efter maksimalprisernes ophævelse 19. nov. 49 er avancen steget væsentligt og bruge det som et angreb på den fri prisdannelses tilstrækkelighed. Heroverfor kan man hævde:

1. At priserne dog er faldende.
2. At kooperationen, som stort set holder samme priser, altså heller ikke kan levere det billigere. Her tænkes på Hovedstadens Brugsforening.
3. At de voksende skatter, som angriber sikkert har stemt for, må presse omkostningerne i vejret, bl. andet ved stigende lønninger. Pristallet steg i samme periode 43 points.
4. At maksimalpriserne jo samtidig var minimalpriser, d.v.s., der kunne ikke købes billigere varer, mens forholdene i dag illustreres af nedenstående annonce fra et københavnsk dagblad den 20. aug. 1953.

Lev billigt — mad til hele ugen for 10 kr.

I denne uge kan De vælge mellem:

3 halve kg oksebryst eller 4 halve kg ferske baconsnitter eller 1 høne eller 8 halve kg stegeben.

Og foruden får De som sædvanlig 1 halvt kg grovhakket Medister, 1 halvt kg hakket flæsk, 1 halvt kg hakkebøf, 4 pakker hjemmelavet pålæg og 1 dåse fransk leverpostej.

Alt dette for kun 10 kr.

DANSK FLÆSKE COMP., Nørrebrogade 225

Kornmillionerne

Der var en del røre om finansudvalgets møde på hotel de France i Holte, hvor man bevilligede 12 mill. kr. i henhold til kornordningen. Pengene skulle gå til de møllere og bagere, der havde været tvunget til at købe korn til de høje priser, som nu ikke længere kunne opretholdes. Bevillingen var således kun en konsekvens af kornordningen, og de partier, som havde stemt for denne, måtte naturligvis også gå ind for at udbetale de 12 mill. kr.

Oluf Pedersen, som allerede ved kornordningens behandling havde profeteret at ordningen ville blive dyr for staten, og som havde stemt imod kornordningen, gik som følge heraf imod bevillingen.

Der har i denne forbindelse været en del forargelse over selve spisningen ved finansudvalgets møde. Retsforbundets kandidater bør ikke understøtte denne, selvom det forhold, at Oluf Pedersen som totalafholdsmand kun nød appolinaris, jo nok kan sætte ham i relief, men kandidaterne bør tværtimod fremhæve, at finansudvalgets medlemmer ikke får betaling for dette store ekstraarbejde, og at et måltid mad derfor ikke er urimeligt, når udvalget på borgernes vegne kontrollerer anvendelsen af statens penge.

I dette tilfælde er der altsaa ikke tale om urimelig bespisning på statens regning.

Arbejderen og Retsforbundet

Johs. Jensen i »Vestkysten« 28 okt. 52:

Jeg er en ganske almindelig arbejdsmand og familieforsørger, men har alligevel gennem en årrække stemt på Retsforbundet af følgende grunde:

1) Gennem det oplysningsarbejde, som især blev udført af afdøde sognepræst Chr. Norlev gennem Kristeligt socialt Forbund, blev jeg ledet ind i studiet af den georgeistiske lære. Jeg måtte erkende, at både fortidens og nutidens sociale brister væsentligt skyldes jordmonopolet og har ikke siden kunnet forlade den sandhed, at social retfærdighed forudsætter en løsning af jordspørgsmålet.

2) Jeg måtte også erkende, at told- og importrestriktioner fordyrer alt til skade for den jævne befolkning og samtidig skaffer ufortjent profit til et mindretal. Det kan aldrig være godt at hindre mellemfolkeligt samarbejde og handel.

3) Jeg opdagede, at med socialdemokratiets vækst udhuldes den personlige frihed. Det er en uhyggelig kendsgerning, at den fattige lider mest under tvangen.

4) Som arbejder erkender jeg, at det er ude på arbejdspladserne, at værdierne skabes — også den store part af samfundets samlede forbrug, som opsluges af folk med ufortjente monopolindtægter og de alt for mange tusinder, som får løn for uproduktivt, overflødigt og rent ud sagt skadeligt administrationsarbejde. Jeg måtte støtte et parti, som vil begrænse de offentlige opgaver.

5) Som arbejder måtte jeg blive retsstatsmand, fordi jeg kom til erkendelse af, at der aldrig kan komme andet end ondt ud af klassepolitiken — misundelse, brødnid må følge i dens kølvand.

6) Ingen tør længer benægte, at med teknikens og videnskabens indsats er menneskets produktive skaberkraft blevet så godt som ubegrænset. Den sociale uret, som den har været kendt, må skyldes en fejlagtig politik. De gamle klassepartier kan så skændes om, hvem der har den største andel i ansvaret derfor.

7) Sammen med formodentlig tusinder af ligestillede kammerater ud over landet har jeg opdaget, at skattevæsenet ikke kan udligne rigdomme til fordel for de fattige. Ud fra et samlet samfundssyn erklærer jeg, at det må gå galt, når staten straffer fliden og initiativet og følgelig belønner døgenigte og ødelande.

Det er uretfærdigt at tage fra dem, som hyler mindst for at give til dem, som skråler højest.

Devalueringen

I sin tale 14. okt. 1949 ved finanslovens første behandling udtalte Viggo Starcke bl. a.:

Retsforbundets holdning til devalueringen var en klar og simpel forlængelse af den politik, vi har ført overfor planøkonomien og statssocialismen, lige siden man gik ind i den i begyndelsen af 30'erne. Vi er det eneste parti, der straks gik imod, og det eneste parti, som hele tiden er gået imod.

Retsforbundets standpunkt den 18. september var, at man skulle have givet kronen fri, så den kunne finde sit naturlige leje. Kronens kurs afhænger af, hvor mange varer man faktisk kan købe for en krone. Men Retsforbundets standpunkt var ikke bare, at kronen skulle gives fri, vi ville samtidig have erhvervslivet frigjort, eksporten frigjort, importen frigjort, produktionen frigjort. Danmark bliver ikke rigere af valutamanipulationer, men kun ved at få flere realværdier.

Femøren

Til orientering ved diskussioner vedrørende ikke-socialdemokraters bidrag gennem fagforeningerne til socialdemokratiet, tjener følgende oplysninger fra

»Regnskab for de samvirkende fagforbund i Danmark o.s.v.«

fra 1. januar 1950—31. december 1950.

S æ r f o n d e n :

Beholdning pr. 1/1 50	50.880,12
indgået i 1950	1.539.413,64
	1.590.293,76

Udbetalt i 1950 til:

Arbejderbevægelsens bibliotek og arkiv	20.000,00
Arbejdernes samariterfond	8.000,00
»Arte« driftsgaranti f. 49 og 50	20.000,00
Dansk arbejder-sangforbund	5.000,00
D. S. U.	25.000,00
D. u. I.	24.500,00
Finlands fackföreningers centralf.	50.000,00
»Socialdemokraten«	1.200.000,00
Socialdemokratisk forbunds valgfond	100.000,00
Formuestigningsafgift vedr. sær fonden (i henhold til lo vnr. 100 af 12/7 46)	80.550,00
Beholdning pr. 31 dec. 1950	57.243,76
	1.590.293,76

NB.! Formueafgiften!

Industrirådets penge

I industrirådet bad Tholstrup om oplysning om rådets tilskud til venstre og konservative men kunne ikke få nøjagtige tal herom. De to partiers modtagelse af penge fra

industrirådet er ganske uanstændig, når de to partiers regering samtidig foreslår toldforhøjelser, som jo imødekommer et ønske fra industrirådet.

NB! Dette bør altid anføres sammen med et eventuelt angreb på fagforeningernes femøre.

Grundskyld

Venstres finanslovsordfører, hr. Pinholt, udtalte i landbokommissionens betænkning af 1920:

»En særskat på jord vil bundfælde sig i dens værdi og tendere mod at nedsætte jordens værdi med skattens kapitaliserede beløb, og den vil derfor, rationelt udformet, kunne bringes til at virke som en beskatning af jordens værdistigning og dermed gives karakter af en konjunkturbeskatning, der desuden vil medvirke væsentlig til at hindre spekulation i den fremtidige jordværdistigning, uden at den vil drage nogen ulemper af praktisk art efter sig.

Den vil tværtimod, derigennem, at jordpriserne holdes nede, i nogen grad kunne bidrage til, at adgangen til jorden bliver lettere, end det ellers ville have været tilfældet.

En særlig skat på bygninger, grundforbedringer m. v. vil derimod have den for landbruget uheldige indflydelse at virke direkte hemmende på forbedringer og fremskridt. Opdyrkningen af rå jord, foretagelse af grundforbedringer, bygningsudvidelser, udstykning med deraf følgende oprettelse af nye ejendomme vil da blive efterfulgt af forhøjet skat, ikke blot derigennem, at der ved driftens forbedring skabes forøget indkomst, og formueilvækst, men yderligere som følge af den på den skete kapitalanbringelse hvilende særskat.«

Indirekte skatter

I. P. Nielsen, Dynt, fhv. soc. folketingsmand, i Verdens
Gang 143, 52.

Det fremtidige Danmark, der ligesom tårner sig op i horisonten, former sig i masser af arbejderes bevidsthed som en grå masse, der løber ud i et med de borgerlige reaktionære partier.

Omsætningsafgift på forbruget er noget af det mest udemokratiske, som jeg i min lange tilværelse er blevet stillet overfor...

Glæde ville der blive over en sådan skattereform, bare ikke hos lønarbejdere og tjenestemænd, thi det ville blive dem, der kom til at betale gildet!

Beskatning af befolkningens forbrug i stedet for at lade enhver direkte betale efter evne er uredelig og uærlig politik, der ikke burde findes i demokratiske lande. — Sådant fremgangsmåde hører kun hjemme blandt systemerne bag jerntæppet.

Af folketingskandidat, cand. polit. Erhard Jacobsens Svar
sammestet:

Tværtimod er alle socialdemokrater — som jeg agsaa gav udtryk for det i min artikel: Tilhængere af udvidet ejendomsbeskatning, herunder fuld grundskyld.

Men vi ville gøre den sag, som de har ydet så værdifulde tjenester, en dårlig tjeneste ved at indhulle os i vanetænkning og hænge os i gamle slagord. Vor bevægelses styrke har været dens ledes evne til at erkende skiftende tiders ændrede vilkår.

— — —
(Smukke gloser om fædrenes slid, slæb, offervilje og be-
gejstring.)

A. F. B.

Indkomstskatten

Progressionen en illusion.

Indkomst	5000 kr.	100000 kr.
Eksistensminimum	4500 kr.	4500 kr.
	500 kr	95500 kr.
Skat 5% af indkomst	250 kr.	
50% af indkomst		50000 kr.
	Rest... 250 kr.	45500 kr.
Skat af den del af indkomsten,		
som ligger ud over eksistens-		
miniet		
	50%	52%
Større er forskellen ikke! Skattebyrden ligger langt tun-		
gere på de fattige end på de rige.		A. F. B.

Retsforbundet

Et resultat.

Finansminister Thorkil Kristensen i »Arbejdsgiveren«
maj 1951:

Det viste sig da også, at november-forliget ikke kom til at gå så meget i dybden og bredden, som det burde.

Desværre blev også martsforliget meget ufuldkomment.

Men Partiet (Retsforbundet) har indirekte gjort stor skade ved at at lamme de øvrige partier, som har været bange for at føre en ubehagelig politik, der kunne give Retsforbundet flere stemmer.

— — —

Vælgerne havde været dårligt stillet, hvis de ikke havde haft Retsforbundet til at lamme den højtærede finansminister.

A. F. B.

Inflationen

F. 2858. 14. marts 51. Finansminister Thorkild Kristensen:

Regeringen har ladet foretage en undersøgelse i store træk af de faktorer, der har bevirket stigningen i prisniveauet i det sidste 1½ år, og det kan her siges, at bortset fra skatternes indflydelse skyldes meget rundt regnet en fjerdedel af prisniveauets stigning opgangen i import- og eksportpriserne, medens op imod tre fjerdedele må føres tilbage til andre faktorer, og det vil i praksis stort set sige til indkomstforhøjelse her i landet for arbejdere, funktionærer, selvstændige og andre, der lever af dansk produktion.

— — —

Når prisstigningerne altså ikke kommer udefra, kan de kun skyldes 2 ting, nemlig monopolerne på grund af manglende forbindelse med udlandets prisniveau, og stigende skatter, som forøger priser, monopoler og indtægter, — Thorkil Kristensens redegørelse giver årsagerne til miseren i en nøddeskal, konsekvensen burde være skattenedsættelser og liberalisering, men resultatet blev det modsatte!

Skatteopkrævningen

Det koster staten 65 mill. kr. at opkræve de mange skatter, vi efterhånden betaler. De 24 mill. går til amtsstuerne (4,4 mill.), landsskatte retten 1,5, ligningsdirektoratet 4,6, amts-ligningsinspektora tet 1,2, skatterådene 4,8, opkrævning og ligning 7,8 mill. Skattedepartementet koster 1,8 mill. kr. og told- og forbrugsafgifternes opkrævning 38,8 mill. kr. De 65 mill. udgør 2 pct. af det samlede skattebeløb.

Helsingør Dagblad, 8. nov. 52.

S. A. S.

Ved 1. beh. 21. jan. 1952 om udlån af marshallmidlerne til elværker m. v. udtalte Gregersen om S.A.S.:

Det Danske Luftfartselskab er jo en god gammel kunde af staten. Det har altid betydet tab at have med den forretning at gøre, og det er for saa vidt redeligt af ministeren at forberede os på det samme, som vi er vant til, at der er ingen sikkerhed dér; alt, hvad man putter i den skuffe, må betragtes som tabt.....

Man sagde det samme i fjor ved den tid, da lovforslaget om de 32½ mill. kr. i løbet af 5 år til Det Danske Luftfartselskab blev vedtaget. Da sagde man nemlig også, at det nu havde vist sig, at det gik meget, meget bedre, og det ærede medlem hr. Stæhr Johansen sagde, at hvis det pågældende lovforslag blev gennemført, ville selskabet stå med en sådan stabilitet, en sådan økonomisk baggrund, at det kunne hævde sig i konkurrencen med de udenlandske selskaber. Ikke desto mindre møder man nu, et år efter, og skal have yderligere 20 mill. kr.

Men det er naturligvis nytteløst for mig at diskutere dette. Der er jo rigsdagsmænd, der nu er gået ind i bestyrelsen. Jeg mener ikke, det er rigtigt, at man binder lovgivningsmagten, ved at dens udøvere blandes ind i administrationen og derefter skal have et ord med at sige om, hvorvidt der skal ydes lån til et sådant selskab.

Skatterne

Hvem betaler dem?

Ved budgetdebatten i København 20. nov. 52 nævnede Retsf.s ordf. Em. Falko, at indtægterne over 20.000 kr. betalte 24 mill. kr. i skat, og dette kunne ikke engang betale renterne af kommunens gæld. Alt andet måtte betales af de mere jævne indtægter.

Overborgmester H. P. Sørensen (soc.) nævnede i sin svartale, at borgerne med skatteindtægter (d.v.s. indtægterne ÷ fradrag (skat og forsikring)) under 10.000 kr. betalte 64 pct. af skatten i København.

Jeg benyttede disse tal til i folketinget at understrege, at man bør være varsom med tilskudslovgivning i det hele taget.

Alfr. Jensen (kom.) udtalte, at dette måtte rettes ved reform af skattelovgivningen, og den samme indvending må ventes fra soc.s side.

Heroverfor kan så anføres, at de velhavende jo nok indbetaler skatterne, men at disse indgår i varepriserne og betales af forbrugerne.

Endelig kan anføres, at her er tale om direkte skatter, medens de indirekte skatter jo også må betales af forbrugerne, d.v.s. vender den tunge ende nedad.

Skatterne — direkte og indirekte — betales af forbrugerne og er med til at forhøje priserne.

H. M.

Skattesnyderi

»Berlingske Tidende« 22. okt. 51. »Hvis jeg havde ham her«: Finansminister Thorkil Kristensen:

En skatteekspert havde regnet ud, at pristalsfamiliens indtægt på 12.074 kr. og dens skat 1.053 ikke svarer til hinanden. — Er dens overhoved skattesnyder? spurgte han (Rechendorf).

»Ja, desværre. Pristalsbudgettet er bygget på faktiske regnskaber, altså på faktiske udgifter til skat m. v. Når tallet for skat er mindre, end man skulle vente med den indtægt, betyder det altså, at en hel del af de familier, hvis regnskaber er benyttet, har opgivet for lidt til skattevæsenet.«

— — —
Dermed er skattevæsenet og samtlige pristalsregulerede lønmodtagere snydt — Det ses ikke, at der ved senere pristal er sket nogen rettelse af fejlen!! — Der kunne vel ikke også blive tale om et lille erstatningsspørgsmål overfor staten?

A. F. B.

Skatterne

Papirarbejder.

Stigning 1929—1952.

Carl Gisselø i »Realitet«:

Nedenstående tal gælder for en københavnsk papirarbejder med 2 børn:

	1929	1950	Stign.
Indtægt	2784,00	7152,00	257%
Personlig skat	48,24	642,00	1331%
Told og forb.afgift(4 per.)	200,00	1550,00	775%

Man ser klart, at skattestigningen langt har overfløjet

lønstigningen. Skatterne er altså ikke alene steget, fordi der nu engang er flere penge at betale skat af, men på grund af progressionens virkning og skatteforhøjelser er arbejderne kommet ud for en uforholdsmæssig høj skatteprocent, og det er ikke uberettiget at sige, at den har slugt alle andre økonomiske fremskridt og mere til.

Hvis papirarbejderen i dag kunne have nøjedes med at betale efter samme skatteprocent som i 1929, hvilket ikke ville have været urimeligt, da han ikke er bedre stillet med sine 7151 kr. i dag, end med de 2784 i 1929, ville han slippe med en årlig personlig skat på 123,73 kr. i stedet for som det fremgår af tabellen 642,00 kr.

Og hvis man havde undladt at hæve de udemokratiske toldsatser og indføre lige så udemokratiske nye forbrugsafgifter, ville han i indirekte skatter, beregnet i forhold til hans tjente og forbrugte løn, kun komme af med 513,51 kr. i stedet for de faktisk betalte 1550 kr.

Det vil igen sige, at papirarbejderen i dag af sin årlige indtægt betaler 1554,76 kr. mere i skatter, end han egentlig skulle i sammenligning med 1929.

Så kan enhver jo selv dømme om, hvorvidt de sociale forhold i Danmark i dag er så meget bedre end i 1929, at de berettiger til en ekstraudgift for en jævn arbejder på 1554 kr. om året.

— — —
NB! I den langt overvejende del af denne periode havde socialdemokraterne regeringsmagten, men også i 1951—52 har soc. stemt for samtlige skattelove. **H. M.**

Soc. og grundskyld

»Retsstatsfolkene har efterhånden tudet de mindrebe-fæstede ørene så fyldte med »skat og grundskyld«, at de kan have fået opfattelsen af, at blot man indførte grund-skyld, ville man slippe for enhver form for afgift til det offentlige.«

skriver »Soc. not.«, og citerer derefter vort program og forskellige af vore talere for at vise en uoverensstemmelse mellem os m. h. t. om grundskylden kan slå til.

Heroverfor kan hævdes, at når også soc. mener, at grundskylden er en retfærdig afgift, vil vel heller ikke de mene, at der bør opkræves skatter, hvis grundskylden kan dække statsudgifterne, og herom er i hvert fald alle rets-statsfolk enige. Men vi er også enige om, at afviklingen af de nuværende uretfærdige samfund kræver en overgangs-tid.

Endelig, at vil man følge os og gøre statens hovedopgave til at være retsværner, at afskaffe velfærdsstatens »barne-pigesystem«, så kan grundskylden dække udgifterne. Det er det, vi har lovet.

Sociallovgivningen

Soc. contra Retsf.

»Soc. Noter« nævner:

»Al sociallovgivning: aldersrente, enkebørnshjælp, ar-bejdsløshedskasser, tilskud til sygekasser støtte til socialt boligbyggeri amt al offentlig skoleundervisning skal efter programmet afskaffes.« Da vi sikkert igen skal møde disse påstande, bør det fremhæves: for det første er der skred i tilskudsmentaliteten, befolkningen bliver stadig

mere og mere klar over, at tilskudene må betales igennem skatterne; for det andet: vi har stemt for denne »glasforsikring«, som Hans Hansen har kaldt den, ud fra betragtningen, at det uretfærdige samfundsforhold ikke skal rettes fra den forkerte ende. Endelig for det tredje vil vore reformer overflødigsgøre sociallovgivningen, vi behøver ikke at afskaffe dem.

Overgangsforslag

Soc. og Retsf.

I Socialdemokratiske noter, findes en række angreb på os.

- 1) En gennemgang og kritik af vore overgangsforslag. Hertil kan f. eks. svares, at da grundskyldskommissionen beskæftiger sig med spørgsmålet vil det være rimeligt at afvente dens forslag og at socialdemokratiets grundskyldsforslag i »Fremtidens Danmark« bl. a. indeholder tanken om, at befolkningen gennem skatter skal afkøbe ejerne jorden; et forslag vi ikke går med til.
- 2) En fremhæven af Socialdemokratiets indsats »længe før Retsforbundet opstod«.
1901—02. Borgbjerg og Siv. Olsen foreslog grundskyld.
102—03. Borgbjerg: »en grundværdiskat, en grundskyld.«

Heroverfor har bl. a. Oluf P. fremhævet, at når det 1901—1948 gik så småt — til trods for, at partiet i lange perioder var regeringsparti og sammen med et andet »grundskyldsparti«, radikale venstre, siden 1936 havde flertal både i folketing og landsting — er grunden den, at partiet som helhed har været passiv tilhænger; først vor valgsejr i 1947 gjorde soc. aktivt.

Sociale lovgivning

Johs. Jensen oplyser:

Tilskudet fra staten er årligt 800 mill. kr. De forsikrede betaler selv i kontingenter 300 mill. kr.

Heroverfor står de indirekte skatter, som andrager ca. 1700 mill. kr., og de kan ikke alle betales af de velhavende — d.v.s. folk med over 20.000 kr. i indtægt. Disse havde i 1949—50 kun en samlet indkomst på 1000 mill.

Sociallovgivning

Estrup.

Forslag til lov om alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor fattigvæsenet.

P a r. 1.

Den, der efter at have fyldt sit tresindstyvende år, bliver ude af stand til at forskaffe sig selv eller dem, overfor hvem der påhviler ham fuld forsørgerpligt, det fornødne til underhold eller til kur og pleje i sygdomstilfælde, skal, for så vidt han har indfødsret efter de nedenfor angivne bestemmelser være berettiget til at erholde alderdomsunderstøttelse.

P a r. 5.

Understøttelsen bør udgøre, hvad der til enhver tid behøves til den understøttedes og families nødvendige underhold eller til kur og pleje i sygdomstilfælde.

Trådt i kraft 1. juli 1891 under Estrup.
Stadfæstet 9. april 1891.

(Folketingstid. Spalte 4537 saml. 1890—91).

Ved diskussioner om social forsorg kan ovenstående anføres til understregning af, at denne første sociallovgivning i virkeligheden i princippet var mere værdifuld end senere udformninger.

Toldbeskyttelse

Gummifabrikkerne.

Ved behandling af loven angående erhvervsøkonomiske foranstaltninger udtalte Bue Bjørner bl. a.:

Som jeg sagde før, arbejdernes interesser og industriherrerne interesser falder ikke sammen. Vi har i udvalget modtaget mange henvendelser, men denne gang har man set en ny form for henvendelse til et folketingsudvalg. Man har i dagbladene set store, dyre annoncer, der har haft til formål i arbejderkredse at oparbejde modstand mod handelens frigørelse. Jeg har her en annonce fra dagbladet »Politiken« fra den 5. november indrykket af Dansk Gummi Industri, hvori man søger at bilde Danmarks fabriksarbejdere ind, at gummiindustrien toldmæssigt er dårligt behandlet. Det er formodentlig meningen at forberede en yderligere toldbeskyttelse for gummiindustrien.

Må jeg ikke i anledning af denne provokation sige, at gummiindustrien burde være den sidste til at tale om noget sådant. Et andet firma indenfor samme industrigren fik ved toldloven i året 1932 en fordobling eller tredobling af den toldbeskyttelse, fabrikken indtil da havde nydt. I 1930—31 havde fabrikken haft store tab, og dens aktier noteredes i september 1931 i en kurs af 10. Så kom toldbeskyttelsen og så kom valutacentralens beskyttelse, og fabrikken fik et faktisk monopol på de varer, den fremstillede.

Man må regne med, at den har haft lejlighed til at konsolidere sig og rationalisere gennem alle disse års monopolindtægt. Det gælder mange industrier. Det ville være rimeligt at mene, at de nu måtte kunne klare sig i konkurrencen. Hvis de ikke kunne det, tror jeg ikke, man skal fæste lid til, at en nok så høj toldbeskyttelse vil kunne få dem til at leve. Men hvorledes gik det med den gummiindustrivirksomhed? Ja, i går noteredes dens aktier i kurs 291, og så har den i de år, der forløb, siden den fik toldforhøjelse, i alt udbetalt udbytter på 221 $\frac{2}{3}$ pct. Den spekulant, der i september måned 1931 anlagde 10,000 kr. i

aktier i denne virksomhed til kurs 10, fik altså aktier på nominelt 100.000 kr., han har i de forløbne år modtaget udbytte på 221.000 kr., han kan sælge sine aktier i dag for 290.000 kr., d.v.s., at han kan indkassere en gevinst på godt og vel 500.000 kr. på sin investering af 10.000 kr. uden at have rørt en hånd for at frembringe de værdier. Hvis man skal betegne en politik af denne art, kan man finde det adækvate udtryk for det, hvis man går ud i vandrehallen og ser på billedet ved den højtærede formands dør, Grottekværnen, hvor Maja siger:

Guld maler vi Frode, vi maler ham lykke,
Fuldt op af gods på lykkekværnen,
På guld skal han sidde,
På dun skal han sove,
Han skal vågne med gammen:
Vel er her malet.

Hvordan så med de arbejdere, som har haft beskæftigelse i denne industri? Hvordan med den mand, der gennem 18 år dag ud og dag ind, år ud og år ind har lagt arbejdskraft til? Han har haft beskæftigelse, men hvor meget har han fået ud af det? Skal vi være flotte og sige 100.000 kr. overfor spekulantens 500.000 kr. Man forstår, at gummiindustrien har råd til store, dyre annoncer og henvendelse i den form til folketingsudvalget.

Jeg håber ikke, danske arbejdere lader sig spænde for spekulanternes og monopolisternes vogn. Nu da der bydes os muligheder for at komme af med de kvantitative restriktioner, vil det være ødelæggende for vort land, om vi påberåber os undtagelsesklausulen i Parisoverenskomsten, den såkaldte tåbeparagraf. Vi bør ikke diskriminere ved at holde frigivelsesprocenten for færdigvarer nede. Det gør man i de lister, der er stillet op — det er forresten i modstrid med vareforsyningslovens formålsparagraf, der netop forlanger, at der ved import af færdigvarer skal skabes fornøden konkurrence —, men til en virkelig grundig behandling af frilisterne har der ikke været lejlighed, de muligheder forsvandt i den store sorte forligsgryde.

Avance på afgifterne

F. 1059. 15. nov. 51. Finansminister Thorkil Kristensen, Finansloven.

Hertil kommer en principiel (betragtning), nemlig den, at ved fastsættelsen af avancer, som detailhandelen kan få efter prisloven, er der utvivlsomt taget hensyn til de afgifter, der indgår i varepriserne. — Afgifterne er jo i flere tilfælde over halvdelen af varens udsalgspris, og når disse afgifter er taget i betragtning af fastsættelse af avancerne, vil det i virkeligheden sige, at der også er avance på afgiften.

— — —

Ikke nogen ny opdagelse for Retsforbundet, men det er rart at få den bekræftet af finansministeren, da der er mange, som bestrider den.

A. F. B.

Lav told en fordel

F. 307. 23. okt. 51. Hans Hansen, Baagø (kons.) om Torquay-protokollen.

Mejetærskere er gjort toldfri. —

Da de tidligere har været fortoldet med $7\frac{1}{2}$ pct. af værdien, er det en ikke ringe toldlempelse for landbruget, en lempelse, som f. eks. ikke gives maskiner, der indføres til brug i håndværk og industri udover tekstilindustien. — I forvejen indeholder den gældende toldlov ikke få positioner, som ensidigt begunstiger landbrugserhvervet, men derved er der intet at gøre i øjeblikket.

— — —

Lav told er altså en begunstigelse for dem, som skal bruge varerne. Da det ligger i vor egen magt, så lad os da give al dansk produktion denne begunstigelse. — Sikke en konkurrencedygtighed det må give. — Er udlandet klogt, vil det snarest tilstræbe at komme ud at konkurrere på lige fod med os og indføre samme gode vilkår.

A. F. B.

Værditold

»Finanstidende« 6/2 52.

Procent	Danmark	Norge	Sverige	Beneluxl.	Vesttyskl.	England	Frankrig	Italien	U.S.A.
Smør	0	—	5	15	25	5	25	30	—
Fiskekons.	8	12	6	20	10	10	25	30	10/25
Træ, savet	1	—	—	3/10	5	1	7	10	—
Smør	0	—	5	15	25	5	25	30	—
Metalbearb.									
Maskiner	5	15	15	6	6	20	18	25	15
Forb. Motorer...	5	10	10	6	15	20	15	30	8/17
Lastbiler	10	20	15	24	30	33	30	40	12½
Kirurg. Instr. ...	1	4	10	10	10	20	20	25	45

Procenterne viser tydeligt, at mange vigtige produktionsmidler fortoldet langt højere i England end i Danmark, hvorfor engelsk industri på de områder er vanskeligt stillet i konkurrence med dansk, som har de samme produktionsmidler til lavere kostpris.

A. F. B.

Vallekilde-resolutionen

Denne vedtoges 9. august 1953 og har jo givet anledning til megen debat i pressen. Kandidaterne kan navnlig fremhæve den utvetydige advarsel til regeringspartierne, som populært kan udtrykkes: Hvor tør I vove at beholde et varedirektorat og prisdirektorat, som i en given situation kan blive instrumenter til socialisering af erhvervslivet?

»Det forekommer ganske uforsvarligt, at en såkaldt anti-socialistisk regering har bevaret både varedirektorat og prisdirektorat til efter valget og dermed opretholdt det instrument, der bedre end noget andet kan lægge vort erhvervsliv i spændetrøje.

Man skulde tro, at regeringen havde ladet sig belære af, hvad der er sket i Norge, hvor man har benyttet en prislov til socialisering af erhvervslivet. Dette er åbenbart ikke tilfældet, og det kan kun forklares ved, at regeringen har følt sig forpligtet til at varetage snævre økonomiske særinteresser, i stedet for at fuldende frigørelsen af erhvervslivet, sådan som det er sket i en række andre europæiske lande.

Erfaringen har vist, at liberaliseringen hverken svækker valutastillingen eller skader beskæftigelsen. Den giver anledning til den konkurrence, som alene kan give konkurrenceevne.

Ved at bevare restriktioner og sysle med planer om toldfordyrelse af varerne, vil man holde det udenlandske prislefald ude til skade for forbrugerne.

Frigørelse af erhvervslivet er lige så vigtig, som at der åbnes fri adgang til en arbejdsplads på den danske jord.

Retsforbundet anklager regeringen for at have standset liberaliseringen. Denne frigørelse vil give hele befolkningen billige forbrugsvarer, og billige varer vil hæve reallønnen, så den arbejdende befolkning kan få større andel i de tekniske fremskridt.«

Retningslinierne

Disse vedtoges af Forbundsrådet og rigsdagsgruppen på møde den 30. juni 1953 og vil være anvendelige for hver kandidat som grundlag for en valgtale.

Retsforbundet trækker linierne op.

Retsforbundets formål er folkets økonomiske frigørelse ved ad fredelig vej at søge den nuværende magtstat omdannet til en retsstat, hvis opgave alene vil være at sikre borgernes personlige frihed, ret til udbyttet af eget arbejde, lige andel i landets grundværdier og deltagelse i styret af fælles anliggender.

Retsforbundet bekæmper derfor alle særrettigheder og monopoler, hvad enten de er opnået ved lovgivning, pengemagt eller organisationsvælde. Retsforbundets program angiver vort mål. For at nå dette mål vil vort politiske arbejde samle sig om følgende:

I. Fuld grundskyld.

1. Retsforbundet hævder hele folkets ligeret til fædrelandets jord. Vi ønsker denne ret virkeliggjort gennem fuld grundskyld. Den private ejendomsret til selve jordarealet og til de arbejdsskabte værdier på ejendommen bevares fuldt ud.
2. Grundskyldslovgivningen kan bygge på den gældende vurdering, den bestående grundskyld og lovgivningen af 4. oktober 1919 om jordrentebrug, idet alle grundejere skal betale fuld grundskyld.
3. Medens folkets ligeret til jordværdierne er et retsspørgsmål, anser Retsforbundet det for rimeligt, at de formuetab, der fremkommer, når der skal betales fuld grundskyld, udlignes på alle formuer.

II. Fri handel og omsætning.

1. Prisloven ophæves. Prisaftaler nægtes retsbeskyttelse.
2. Told og restriktioner, derunder deponeringsordningen, af-

skaffes. Den import, der endnu er underlagt varedirektoratet, og som særlig består af færdigvarer, frigives, hvorefter varedirektoratet ophæves.

3. Valutahandelen frigives. Handels- og betalingsbalancen vil under frie forhold sikres derved, at større import nødvendigvis betales med en øget eksport.

III. Offentlig sparsommelighed.

1. Retsforbundet kræver, at de offentlige opgaver begrænses til de naturlige fællesopgaver. Der skal af såvel stat
2. De offentlige erhvervsvirksomheder afvikles. Hverken stat eller kommune egner sig til at drive transport, fabrikations- ell. forlystelsesvirksomhed. Det bør overlades til privat initiativ. Hvor eneretsbevillinger skønnes nødvendige, føres kontrol med, at driften er forsvarlig, og at der ikke afkræves forbrugerne nogen monopoliseret overpris.
3. Offentlige tilskud til erhverv og organisationer afskaffes. Tilskudsordningerne ophæves. Varerne bør betales fuldt ud ved købet og ikke gennem skatter forøget med administrationsomkostninger.
4. Alt overflødigt kontorstyre afskaffes. Borgerne forstår bedst selv at ordne deres egne anliggender.

IV. Skattenedsættelser.

Retsforbundet kræver, at hele det beløb, der fremkommer ved fuld grundskyld, bruges til nedsættelse af skatter.

Alt det, der spares ved tilskuddenes bortfald og ved gennemført offentlig sparsommelighed, anvendes også til nedsættelse af skatterne.

De direkte skatter lettes ved, at der til sikring af et skattefrit eksistensgrundlag i den pålignede skat fradrages et for alle lige stort beløb. Dette beløb kan foreløbigt sættes til 200 kr. for hvert medlem af familien, over for hvem skatteyderen har forsøgerpligt.

Al told afvikles, hvorved varerne billiggøres med et langt større beløb, end tolden andrager.

Alle indirekte skatter afskaffes, foreløbig dog med undtagelse af afgift på øl, spiritus og tobak. Benzinafgiften begrænses til vejformål. Afgiften på øl og spiritus bør være ens overalt.

Når disse direkte og indirekte skatter afvikles, falder priser og omkostninger og dermed pristallet og de offentlige udgifter, hvorved der åbnes mulighed for nye store skattenedsættelser.

V. Afvikling af offentlig gæld.

Retsforbundet er modstander af offentlig gældsstiftelse, som kommune udvises streng sparsommelighed.

hvad enten den sker til en fremmed eller indenlandsk kapitalmagt, og kræver gælden afviklet.

VI. Et redeligt pengevæsen.

1. Staten og nationalbanken bør sørge for, at der hverken opstår inflation eller deflation, og således genskabe tillid til kronen, hvorved lysten til opsparing fremmes.
2. Statens udlånsvirksomhed til en kunstig lav rente favoriserer enkelte på andres bekostning. Denne statsfinansiering har drevet diskontoen op og fordyret al privat finansiering.
3. Nationalbanken bør som seddelbank holde den lavest mulige diskonto og således, under hensyntagen til forpligtelserne over for et redeligt pengevæsen, sørge for, at dette ikke i sig selv bliver årsag til monopolindtægter.

VII. Skolevæsen.

Retsforbundet ønsker, at der sikres alle børn en forsvarlig undervisning, og at forældrenes ret til valg af skole udbygges gennem en ordning, der stiller private og offentlige skoler lige med hensyn til offentlige midler.

VIII. Social forsorg.

1. Gennemførelse af Retsforbundets økonomiske reformer vil billiggøre produktionen, nedsætte leveomkostningerne

og øge reallønnen, så købekraften stiger og efterspørger varer, skaber beskæftigelse og arbejdsmulighed for alle på sådanne vilkår, at enhver dansk borger selv kan betrygge tilværelsen for sig og sine. Vi kræver denne politik gennemført til løsning af det sociale spørgsmål og sikring af fattigmands ret.

2. Retsforbundets mål er at gøre den sociale understøttelse overflødig, men vi erkender forpligtelsen til at yde hjælp til dem, som lider under den bestående uret. Retsforbundet støtter derfor en sociallovgivning, der sikrer den, der uden egen skyld er kommet i nød, menneskeværdige økonomiske kår uden tab af borgerlige rettigheder.

IX. Folkepensionering.

1. Den bestående aldersrente foretrækkes afløst af en folkepensionering.
2. Pensionen bør til enhver tid sikre et eksistensgrundlag med ret til anden indtægt uden afkortning i pensionen.
3. En sådan ordning forudsætter ikke kapitalopsparing, idet der betales præmier, således at disse til enhver tid dækker pensionerne.

X. Danmarks selvstændighed.

1. Danmarks selvstændighed hævdes ved dertil egnede midler, samtidig med at det mellemfolkelige samarbejde udbygges.
2. Danmark bør overalt, hvor lejlighed dertil gives, virke for krigsforebyggende foranstaltninger, herunder nedbydning af toldmure og andre handelsrestriktioner, idet Retsforbundet kræver fri samhandel samt en international retsorden, baseret på voldgift i stedet for krig.
3. De folkeretlige forpligtelser, som Danmark påtager sig, skal overholdes ud fra en selvstændig og loyal vurdering.

XI. Forsvarsordning.

1. Det ydre retsværn er en statsopgave, og dets hovedlinier

fastlægges af befolkningen selv direkte ved en folkeafstemning. Da borgerne ikke kan betragtes som statens ejendom, må de nødvendige styrker såvel til en fast kerne som til en beredskabsstyrke tilvejebringes på frivillighedens grund. Ved at yde et passende vederlag muliggøres, at styrkerne bliver et bredt udsnit af befolkningen.

2. Retsforbundet ønsker, at det ydre retsværns mandskab efter svejtsisk mønster spredes og bor hjemme. Derved fjernes den risiko, som mandskabets koncentration i kaserne medfører. I beredskabstiden går mandskabet til øvelse i deres fritid, så de iøvrigt kan deltage i produktionen. Derved opnås et efter danske forhold afpasset værn, der kun kan bruges til forsvar. Trods fuldt vederlag til de unge, vil det blive betydeligt billigere end den nuværende ordning.

XII. Fuldt folkestyre.

1. Retsforbundet kræver borgernes frie og lige ret til deltagelse i landets styre sikret ved en valglov, der giver hver enkelt vælger ret til at stemme direkte på den person, som vedkommende ønsker sig repræsenteret af i folketing og kommunale råd.
2. En sådan valglov vil sprænge det nuværende partistyre og indføre den praksis, at offentlige forsamlinger deler sig efter anskuelser ud fra saglige hensyn og personlig overbevisning.

Borgernes interesse for folkestyret er en livsbetingelse for demokratiet og stiger i samme grad, som vælgernes direkte indflydelse muliggøres af valgloven.

Valgloven til folketinget ændres således, at et antal vælgere, der svarer til det gennemsnitlige antal stemmer pr. mandat, opnår repræsentation i tinget.

Den nye valglovs bestemmelse om udelukkelse af nye partier, bør derfor straks ophæves, da en sådan monopolisering af de gamle partier er i strid med folkestyret.

Odense-resolutionen

Landsmødet den 30. maj 1952 udsendte nedenstående resolution, hvis tanker om vore ideers betydning også ud over landets grænser antagelig vil være velegnede for nogle kandidater.

I store dele af verden hersker der nød og elendighed. To trediedele af jordens befolkning har ikke mad nok, millioner af mennesker er hjemløse, de bor i usle boliger, hærges af sygdomme, og en stor part er ude af stand til at tilegne sig oplysning, fordi de hverken kan læse eller skrive.

Denne nød skaber en verdensomfattende politisk utryghed, der medvirker til den internationale spænding og det udmarvende rustningskapløb. Når som helst kan denne tilstand blive udløst i den mest skæbnesvangre krig, og krig vil atter avle nye lidelser i ufatteligt omfang.

Danmark er gennem FN, atlantpagt og europaråd gået i samarbejde med andre nationer og ind under de forpligtelser, som dette medfører.

Men forsvarsforanstaltninger bør følges af andre bestræbelser for at afværge krig. Danmark bør deltage aktivt i udforskningen af krigsårsagerne, og netop Danmark bør i de internationale forsamlinger i særlig grad tage til orde for alle krigsforebyggende foranstaltninger.

Ondet bør gribes an ved roden. Krig bør afskaffes og nøden fjernes.

FN's pagt forpligter medlemmerne til at afstå fra at anvende krig mod hverandre. FN har konstateret, at jordreformer er det første skridt, der må tages for at frigøre en befolknings produktive energi og fjerne nøden. Det internationale handelskammer, The Atlantic Charter, Marshall-organisationen, europarådet og FN har alle peget på nødvendigheden af at nedbryde toldmure og andre handelsrestriktioner.

De alvorlige verdensproblemer løses netop gennem Retsforbundets grundlæggende ideer.

Retsforbundet kræver lige ret for alle til fædrelandets jord ved gennemførelse af fuld grundskyld.

Retsforbundet kræver frihandel samt en international retsorden, baseret på voldgift i stedet for krig.

I retsstaten udvikles den kraft, som kan føre verden ud af den sociale, økonomiske og åndelige krise, hvori den i øjeblikket befinder sig.

Ved at gøre Danmark til en retsstat vil man sikre landets egen befolkning en tilværelse, der stemmer med den naturlige ret.

Da Retsforbundets ideer også giver løsningen på de mest alvorlige verdensproblemer, vil Danmark som en retsstat komme til at indtage en stilling som et praktisk eksempel til efterfølgelse i bestræbelserne på at give hele menneskeheden værdige og tilfredsstillende kår og sikre den fredelige udvikling i verden.

Valgloven

Retsforbundet stemte imod valgloven.

Det kommissorium, som valglovskommissionen havde som arbejdsbetingelser, fastslog, at der i valgloven skulle foretages de ændringer, som den nye grundlov nødvendiggjorde. Valgloven er en forbedring fra den tidligere med undtagelse af § 43, stk. 1. Den skærpelse af betingelserne for repræsentation på rigsdagen, som her indføres, kan siges at nærme sig til direkte strid med den nye grundlovs § 31, stk. 2, hvori det hedder: »de nærmere regler for valgrettens udøvelse gives ved valgloven, der til sikring af en ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser blandt vælgerne fastsætter valg-måden...

Men i alle tilfælde er bestemmelsen sådanne, at de hindrer nye bevægelsers repræsentation før de har nået en styrke til en fem seks mandater, når stemmerne er ligelig fordelt over hele landet. Retsforbundet stillede ændringsforslag om:

1. at kravet om 10.000 underskrifter bortfaldt,
2. at et parti sikredes repræsentation, når det i hele landet havde opnået så mange stemmer som der i gennemsnit brugtes pr. mandat.

Af valglovens § 43, stk. 1, aftrykkes de stykker, hvori begrænsningerne præciseres:

For at et parti kan opnå andel i tillægsmandaterne kræves, at det »enten har opnået mindst et kredsmandat eller i landet som helhed har opnået mindst 6 0 0 0 0 stemmer eller inden for hvert enkelt af de tre områder (Hovedstaden, Øerne og Jylland) har opnået mindst lige så mange stemmer, som det gennemsnitlige antal gyldige stemmer, der i området taget som en helhed er afgivet pr. k r e d s m a n d a t.« Skærperne er fremhævet.

Radiorådvalg

I radiorådet har Helge Madsen på egne vegne fremsat et udkast til forslag til radiorådvalg, som aftrykkes nedenfor.

Forslaget er i princippet overensstemmende med de forslag, som Retsforbundet fremsatte i rigsdagssamlingerne 1933—34 og 34—35, idet dog en række tekniske enkeltheder er medtaget.

Forslaget tilstræber at udvide radiorådets kompetence på ministerens bekostning. Kandidaterne kan fremhæve, at ved behandlingen i 1933—34 var alle ordførerne enige om, at valgordningen med lyttervalg gennem organisationerne var forældet.

Det må erkendes, at lytterorganisationerne har afslået at foretage ændring til det kommende valg, men heroverfor har jeg hævdet, at disse organisationer jo kun repræsenterer den ene fjerdedel af lytterne. Efter diskussionen i radiorådet vil jeg være tilbøjelig til at ændre stk. 3 til:

»Hver lytter kan afgive to stemmer« (stemmesedlen indrettes således, at mand og kone kan afgive hver sin stemme, som så kun tæller een).

Endvidere har jeg under forhandlingerne nævnt, at man også kunne foretage valget som forholdstalsvalg, dog at afstemningen på personer i så tilfælde må gives størst mulig virkning.

Til yderligere orientering for kandidaterne tjener, at radiorådets 16 medlemmer for tiden vælges således:

»Undervisningsministeren udnævner 11, deraf 2 direkte.

Efter indstilling fra ministeren for offentlige arbejder 1

Efter indstilling fra redaktørerne 1.

Efter indstilling fra journalisorganisationerne 1.

Som repræsentant for lytterne 6 (deraf har Arbejdernes Radioforbund 2, Kristelig Lytterforening 2, Jydsk Lytterforening 1, Alm. dansk Lytterforening 1).

Endvidere udpeger hvert af de i folketingets finansudvalg repræsenterede partier et medlem.

Undervisningsministeren udnævner formand og næstformand blandt rådets medlemmer.

§ 1.

I lov nr. 76 af 21. marts 1930 med ændringer og tilføjelser i lov nr. 185 af 30. marts 1946 foretages følgende ændringer:

ad § 2, stk. 1. Den nuværende ordlyd erstattes med
Radiorådet fastsætter størrelsen af den afgift, der bliver at afkræve for benyttelse af radiomodtagere.

Et mindretal på mindst 3 medlemmer kan dog forlange rådets beslutning forelagt undervisningsministeren til endelig afgørelse.

ad § 4, stk. 1. Den nuværende ordlyd erstattes med:
Radiorådet består af 15 medlemmer, der hvert 4. år vælges direkte af lytterne.

stk. 2. Valgret har enhver licensbetalende lytter, der senest den 15. maj har indbetalt licens for det løbende licensår.

stk. 3. Hver lytter kan dog kun afgive en stemme.

stk. 4. Valgbar er enhver, som senest den 5. april forud for valget har betalt sin licens.

stk. 5. Opstilling af kandidater skal foregå inden den 1. april i det kalenderår, hvori valget skal finde sted, og hver enkelt kandidat skal anbefales af mindst 100 stillere, som har betalt licens for det indeværende licensår. Kandidatanmeldelserne indsendes til licenskontoret.

stk. 6. Umiddelbart efter 5. april offentliggør licenskontoret samtlige valgbare kandidater i »statstidende«. Navnene anføres amtsvis i alfabetisk orden, men uden angivelse af stillerne. Denne kandidatliste ophænges som plakat på samtlige postekspeditioner så længe valget foregår.

stk. 7. Afstemningen foretages på en dertil indrettet talon, der skal være sammenhængende med licenskortet og som indsendes sammen med indbetalingskortet.

stk. 8. På talonen (stemmesedlen) kan der skrives nav-

net på en eller flere kandidater, der opføres i den rækkefølge, hvori de ønskes valgt.

stk. 9. Talonen skal være forsynet med vælgerens licensnummer.

stk. 10. Umiddelbart efter 15. maj opgøres valget under kontrol af et udvalg på 3 personer nedsat af radiorådet. De 15 kandidater, som har opnået største antal første-stemmer, er valgt.

Derefter overføres fra de endnu urepræsenterede stemmesedler til hvert medlem af rådet de stemmesedler, hvor vedkommende står først nævnt af de valgte.

Ved afstemninger i radiorådet stemmer hvert medlem med det antal stemmer, som vedkommende således repræsenterer.

I de år, hvor der ikke er radiorådvalg, er der indtil 15. maj adgang til at flytte stemmer til eller fra radioråds-medlemmerne.

stk. 11. For hvert medlem af radiorådet udfindes suppleanter ved en kvalitetsopgørelse mellem de stemmer, som medlemmet repræsenterer.

Første suppleanten indtræder, såfremt det pågældende medlem afgår eller mister valgbarheden.

stk. 12. Inden udgangen af maj måned hvert år offentliggøres i »Statstidende« navnene på radiorådsmedlemmerne med stemmetal.

For hvert enkelt anføres suppleanterne.

stk. 13. Det medlem, som til enhver tid repræsenterer det største antal stemmer, er radiorådets formand.

stk. 14. Rådet fastsætter selv sin forretningsorden, idet dog afstemninger opgøres efter kvalitetsmetoden.

stk. 15. På begæring af et medlem skal rådet tilkalde teknisk eller anden sagkyndig assistance.

stk. 16. Det valgte råd tiltræder den 1. juni i det år, valget har fundet sted.

Sidste stk. af § 4 nummereres som **stk. 17.**

ad § 5, **stk. 1.** Den nuværende ordlyd erstattes med:

Radiorådet har under ansvar for lytterne ledelsen af radioen.

stk. 3. Indledningen ændres til:

Radiatorrådet træffer bestemmelse om

stk. 4. Andet punktum udgår.

stk. 6. Udgår.

§ 2.

Det nuværende radiatorråds funktionstid forlænges til 1. juni 1954.

Vælgerne vil have skatterne

Den socialdemokratiske cand. polit. Erhard Jacobsen har i »Information« for 22. juli 1953 omtalt bl. a. skatteplyndring og talt om de mangeartede krav til det offentlige. Han fortsætter:

Og det afgørende er: Hvor stammer disse krav egentlig fra?

Naturligvis fra vælgerne, direkte fremsat af disse, eller indirekte fremkommet gennem partiernes bestræbelser for at vinde forskellige vælgergrupper. Når vælgerne, som det jo faktisk er sket, gennem snart 100 år har stemt på de samme 4 partier, der i fællesskab har ansvaret for den førte kurs, har de dermed godkendt den skatteudskrivning, der er betalingen for denne kurs, bl. a. for alle det moderne samfunds velfærdsudgifter. Havde vælgerne ønsket en anden udvikling, kunne de have tilkendegivet deres stilling ved at stemme på andre partier. Ialtfald gennem de sidste 30 år, hvor skatterne især er steget, har der været mulighed for at stemme på et parti som Danmarks Retsforbund, der sætter de sociale velfærdsforanstaltningers afskaffelse som mål. Dette parti har som bekendt ved sidste valg ikke engang formået at fastholde den i forvejen ret beskedne til-

slutning, det havde opnået på sin skattepolitik. Og denne politik var ellers letfatteligt fremstillet, den lød helt enkelt: ned med skatterne!

Vælgerne har selv godkendt de høje skatter. De stemmende har gjort det ved med stort flertal at stemme for de fire gamle partier — de ikke stemmende har gjort det ved ikke at benytte deres adgang til, gennem afstemning at tilkendegive deres protest.

— — —

Når vi ser bort fra den lille fordrejning med, at vi vil »afskaffe« de sociale velfærdsforanstaltninger — vi tror, at vor politik vil overflødiggøre dem, — og den lille »venlighed« om vores tilbagegang i april, som der er svaret på andetsteds i valgbogen, vil Erhard Jacobsens artikel formentlig være velegnet for vore kandidater. Han lægger i hvert fald ikke skjul på, at vælgerne selv skal betale for foranstaltningerne.

Dumping

Al tale om dumping er humbug, og alle foranstaltninger mod dumping er humbug. Professor L. V. Birck.

I toldkommissionen har man forsøgt at fremskaffe eksempler på dumping til eks. gelatine fra Tyskland, elektriske målerapparater fra England og elektriske høreapparater samme steds fra.

Gelatinen synes »bestilt arbejde« fra de danske Spritfabrikker, som var den danske konkurrerende part, og hverken de elekt. målerapparater som fortsat fremstilles herhjemme eller høreapparaterne, hvis pris i og for sig ikke kunne forkrække ved sin billighed, da der ikke fandtes en

dansk fabrik herfor, kunne opretholdes som eksempler på dumping.

Oluf Pedersen udtalte ved den lejlighed, at det kunne dog ikke være meningen, at man skulle gribe ind, blot fordi vi fik en vare billigt.

Et andet eksempel fra Sverige kan være oplysende med hensyn til virkningerne af foranstaltninger mod dumping.

De engelske Nylonstrømpefabrikker solgte varerne til Sverige til en pris, som de hjemlige fabrikanter anså for dumping og krævede statsindgreb herimod. Der pålagdes derefter en afgift på strømperne, når de leveredes under en vis pris. Resultatet blev, at Englænderne forhøjede priserne så meget, at dumpingafgiften ikke kunne træde i kraft, og Sveriges anstrengelser resulterede altså i en større valutaudgift.

De svenske damer foretrak nemlig fortsat at gå i de engelske Nylonstrømper.

Amtsskatterne

Regeringen har bebudet en omlægning af amtsskatterne. Disse skatter udskrives nu på ejendommen og en omlægning må betyde, at de — i hvert fald delvis — skal flyttes til personlige skatter.

Nedenstående opgivelse har derfor interesse. Den gælder for Snejbjerg kommune ved Herning i skatteåret 1948/49.

68 ejendomme med under 5000 kr. i jordværdi havde ialt en jordværdi på 238.800 kr. og betalte i personlige skatter 12.782 kr., d.v.s. 53,52 kr. pr. 1000 kr. jordværdi.

5 gårde med fra 49.000—58.000 kr. i jordværdi havde ialt en jordværdi på 272.900 kr. De betalte ialt 2722 kr. i personlige skatter eller 9,97 kr. pr. 1000 kr. jordværdi. D.v.s., de personlige skatter rammer de små brug hårdst!

Grundskylden stiller dem lige!

En omlægning af amtsskatterne til personlig skat gav følgende tal for, hvordan det ville virke i Købelev kommune på Lolland.

10 ejendomme med over 100.000 kr. jordværdi og en gennemsnitlig indkomst på 43.283 kr. vil, hvis blot 10 pct. flyttes fra Ejendom til personbeskatning, få en nedsættelse i grundskylden på 280 kr. og en forhøjelse af den personlige skat på 86, altså en lettelse på 194 kr.

10 ejendomme med under 10.000 kr. jordværdi og en gennemsnitlig indkomst på 6088 kr., vil få en nedsættelse i grundskylden på 9 kr. og en forhøjelse af den personlige skat på 12, altså en forhøjelse på 3 kr.

Arbejdere, håndværkere og tjenestemænd vil også få forhøjelse, og særlig gælder det naturligvis de jordløse, men de vil, da skatterne jo indgår i pristallet, senere faa lønstigning. Dette vil give yderligere forhøjelse for de små brug, ja, selv Bøndergårdenes Lettelse går tabt. Det bliver kun de største ejendomme, som på langt sigt får gavn af det — og kun de nuværende besiddere —, idet salgsprisen for de store gårde vil stige og udstykningen modvirkes!

Skatterne

hvem betaler dem.

Af Retsforbundets budgettale i Vejle byråd d. 28 febr. 53.

»For året 1952/53 var 91,4 pct. af Vejles skatteborgere under 10.000 kr. i indtægt, og de betalte 75 pct. af skatterne. 6,5 pct. lå med 10—15.000 kr.s indtægt, og de betalte 14 pct. af skatterne. Kun 2 pct. lå over 20.000 kr. i indtægt og betalte 11 pct. af skatterne.«

I København oplyste overborgmesteren, at skatteborgerne med under 10.000 kr. skattepligtig indtægt betalte 64 pct. af skatterne.

I Svendborg betalte den samme gruppe 78 pct. af skatterne.

Så skal man være varsom med tilskudsordninger!

Ungdommens udsigter forringes

Statistiske Efterretninger, febr. 52, oplyser:

	nov. 40	maj 51
Selvstændige og direktører	203.000	239.000
Funktionærer og tjenestemænd	332.000	453.000
Arbejdere	617.000	768.000
Eller antallet af		
selvstændige er steget med		18%
funktionærer og tjenestemænd er steget med.....		36%
arbejdere er steget med		24%

D.v.s., udviklingen er gået hen imod stadig flere i underordnede stillinger. Det afspejler en koncentration af bedrifterne, som er fremmet af statsreguleringerne. Det betyder fremover øget sårbarhed for samfundet i tilfælde af økonomisk krise.

Sociale understøttelser

I en artikel: »Den midtpunktsøgende tendens« i Finans-tidende for 1. april 53 omtales den forøgelse af indtægtsgrupperne fra 5000 til 15.000 kr., som har fundet sted i tiden 1938—1950.

I afsnittet om statsmagtens bidrag til udjævningen hedder det: »Når staten i 1890'erne efter årelange betænkeligheder overhovedet indlod sig på en social forsorgspolitik, var det udelukkende, fordi et genialt menneske fandt på, at forsorgsudgiftern kunne finansieres ved gennemførelsen af en øl- og spiritussskat, altså en indirekte afgift, der i hovedsagen blev betalt af selve de personer, som skulle nyde godt af forsorgen. Og endnu i dag forholder det sig således, at det offentliges sociale ydelser i alt væsentligt dækkes af de to nævnte afgifter med tillæg af senere indførte afgifter på almindelige forbrugsvarer. Nogen indtægtsoverflytning fra rige til fattige, foranlediget ved statens indgreb, finder med andre ord ikke sted i Danmark i nævneværdigt omfang.« Derefter anfører forfatteren, at de direkte indkomst- og formueskatter »især tager fra de høje og midelhøje indtægter«. Forfatteren omtaler ikke den overvæltning af skatterne, som utvivlsomt lader sorteper gå videre, men fortsætter derefter: »I det beskedne omfang, som statsmagtens medvirken på indkomstudjævningen har haft, har man antagelig en stor del af forklaringen på, at de egentlige bundindtægter, de som mest trænger til »udjævning« kun i forholdsvis ringe grad er blevet delagtiggjort i en sådan.«

Artiklen omtaler partiernes overbud netop til disse vælgerkredse og slutter: »Og den kan næppe heller finde noget tydeligere udtryk end den forholdsvis ligegyldighed, hvormed den samme brede befolkning har fulgt det forargelige spil. For hvem skal indfri de gavmilde tilbud andre end den brede befolkning selv?

Det er ikke nye tanker for retsstatsfolk, men bemærkelsesværdigt at de nu fremsættes i »Finanstidende«.

Frivilligt værn

Vi bliver måske angrebet på dette punkt under henvisning til, at der ikke vil melde sig nok. Det er da af værdi overfor soc. dem. og radikale, at citere nedenstående uddrag af Laust Rasmussens forsvarsforslag 9. okt. 1930 og Bertel Dahlgaards indtegningsforslag af samme dato:

L. R a s m u s s e n. § 3. Den i lov af 8. juni 1912 påbudte værnepligt ophæves. Uddannelsen til tjeneste i vagtkorps og statsmarine bliver frivillig. — Mænd, der har nået 20 års alderen, men som ikke ønsker at uddannes ved vagtkorps eller statsmarine, giver meddelelse derom efter regler, der fastsættes ved lov.

D a h l g a a r d: § 4. — — — Herefter indtegnes han i rullen, for så vidt han ikke befindes allerede at være optaget i samme eller godtgør, at han rettidigt og på behørig måde har fremsat begæring om at blive forbigået ved rullens udarbejdelse.

Tilskud til boligbyggeriet

Erhard Jacobsen (soc.) skriver i »Tidens stemme«, marts 53, at rentetabet for staten for det hidtil udlånte beløb — knapt 1500 mill. kr. — beløber sig til 50 mill. kr. om året, men dette er kun ca. 1 pct. af det beløb, den enkelte årligt betaler i skatter. Erh. J. fortsætter: »For den, der betaler f. eks. 1000 kr. i direkte og indirekte skat, udgør udgiften til boligbyggeriet altså 10 kr. om året, mens den, der betaler 20.000 kr. betaler 200 kr. om året.« »Den, der betaler f. eks. 1000 kr. i direkte og indirekte skat«, hører til de allerdårligst stillede i samfundet, og der skal det så bagatelliseres, at han kun betaler 10 kr. om året til billiggørelse (?) af boliger for dem, der er bedre stillet.

Boligspørgsmålet

Dette er fremdeles aktuelt og må ventes på vælgermøderne. Retsforbundets stilling er for så vidt klar, som vi naturligvis ser løsningen også på dette problem gennem fjernelse af de utallige statsindgreb, men på den anden side tåler det aktuelle krav — især fra ungdommen — om nye hjem ikke indgreb, som vil foranledige selv et kortere stop i byggeriet.

Nedenstående uddrag af Kjeldgaard Iversens artikel i »Vejen frem« for 19. maj 51 vil formodentlig kunne være til støtte for kandidaterne:

Huslejestoppet og huslejekontrollen har medført dels urimeligheder overfor ejerne og navnlig urimeligheder lejernerne imellem, idet huslejestoppet har medført, at vi har fået flere huslejeniveauer med stor forskel på lejens størrelse for de samme bekvemmeligheder.

Boligstøttelovene med deres udstrakte støtte til byggeriet har været meget stærkt medvirkende til at fordyre byggeriet og øger dermed svælg mellem nye og gamle lejer. Samtidig har lovene medført så megen kontrol og så mange restriktioner, at dette har virket hemmende på initiativet til at bygge.

Vi må have alle restriktioner for byggeriet fjernet. Dette gælder især for det såkaldte lette byggeri. Det vil betyde, at mange mennesker, som selv har grund, vil bygge billige huse på disse grunde, idet man da ikke mere står overfor tvangsvalget mellem ingen bolig eller en anerkendt. Mange foretrækker ganske givet et sådant billigt hus frem for de dårligste lejligheder i byerne, og det billige byggeri vil også kunne holde igen på de høje huslejer, der forlanges i det nye byggeri. Iøvrigt vil en frigivelse af byggeriet i det hele taget fremme lysten og initiativet til at bygge. Frygten for, at selvbyggernes huse vil blive kærnen i nye slumkvarterer, tror jeg er overdrevet; det er nemlig ikke de mennesker, der viser initiativ og virkelyst, der udgør befolkningen i slumkvartererne.

Det er hovedsagelig kommunerne, der bremser det lette

byggeri gennem byggevedtægterne, men man kan jo få kommunerne til at give dispensationer for denne art byggeri for en årrække.

Når man har denne sikkerhedsventil, som det lette byggeri er, kan man frigive huslejen, således at ejer og lejer må forhandle sig til rette om en huslejeforhøjelse, idet jeg mener, at man indtil videre må beholde opsigelsesforbudet for at stille ejer og lejer så lige som muligt under disse forhandlinger. Denne udvidede ret til frivillige aftaler vil bevirke en stigning i huslejen og en udjævning af lejerveauerne, således at det igen bliver kvalitetsforskelle og forskel i beliggenhed, der bliver afgørende for forskel i husleje.

De planøkonomiske forslag, som er fremkommet fra anden side, og som foreslår en eller anden form for en boligafgift pålignet efter en eller anden skala og anvendt til et eller andet boligpolitisk formål, er i hvert fald i praksis umulige at gennemføre, ligesom de er umulige at komme af med igen.

Planøkonomi løser ikke problemerne, det har vi set. Den førte politik — også på boligområdet — har hidtil været karakteriseret af restriktioner, kontrol og tilfældige opmuntringer og byrder i en planløs blanding. Det hele er gjort vanskelig og indviklet og indbyder til spekulation i reglerne om opmuntring og tilskud.

Det er før sagt, at fuld grundskyld kan løse boligproblemet, og det er da også min opfattelse, at det er det eneste, der kan løse det både nu og ud i fremtiden. Ligeretten til jorden vil frigive byggepladsen, sprænge byggematerialetrusterne og forhindre grundspekulationen i at hæmme byggeriet.

Det, der skal løse vort boligproblem, er altså det samme, som skal løse alle vore andre økonomiske problemer, nemlig frigørelse af de produktive kræfter fra alle restriktioner og skattebyrder og fri og lige adgang til den jord, som er grundlaget for al vor produktion — ja for selve menneskelivet.

Det kan anføres, at i et udvalg angående nye former for byggestøttelovgivningen forespurgte Helge Madsen, om der var mulighed for at få oplyst fra boligministeriet, hvor meget selve byggestøttelovgivningen fordyrede byggeriet, idet det dog ville være temmelig formålsløst at udvide dette lovkompleks, såfremt disse love medvirkede til en fordyrelse af boligen. Svaret fra boligministeriet nåede ikke frem inden valget, men spørgsmålet er så interessant, at det vil blive rejst igen.

Skattefradraget

I Retsforbundet trækker linierne op og lover vi et skattefradrag på 200 kr. pr. familiemedlem. Det har givet anledning til diskussion, hvorunder bl. a. Nationaltidende har ment, at det drejede sig om 200 kr. nedsættelse af den skattepligtige indtægt, og det var jo ikke noget at prale af. Det drejer sig om — således som det også står i retningslinierne — 200 kr. i nedsættelse i skattens beløb for hvert familiemedlem (barn som voksen).

Modstanderne vil antagelig anfægte muligheden af en sådan skattenedsættelse. Naive sjæle regner ud, at det bliver 800 mill. kr., men da den ene trediedel af skatteyderne ikke betaler 200 kr. i direkte skat til stat og kommune, skal der til denne skattenedsættelse kun bruges ca. 600 mill. kr., og det vil grundskylden og bortfaldet af tilskudsordningerne kunne dække.

Iøvrigt må kandidaterne sætte ind i den udførlige redegørelse for skattenedsættelsernes forskellige beløb, som vil fremkomme i Ret og Frihed, men som er for omfattende til at kunne medtages i en valgbog.

Ungdommen

Også i den kommende valgkamp vil der fra partiernes og vælgernes side komme tilbud og krav om specielle tilskud til ungdommen. Retsforbundet kan ikke fremsætte sådanne tilbud, men det bør fremhæves, at hele Retsforbundets politik med fjernelse af monopoler og såkaldte rettigheder jo netop i allerhøjeste grad er en politik, som ungdommen er interesseret i. Monopolerne og rettighederne indehaves af den ældre generation, og når vi kræver lige vilkår er det det største tilbud, der kan gives ungdommen.

Ungdommen — den bedste majoritet af den i hvert fald — ønsker jo kun at få mulighed for at kunne klare sig selv, og det er det, vi tilbyder.

Forbrugsafgifter ^{52/53}

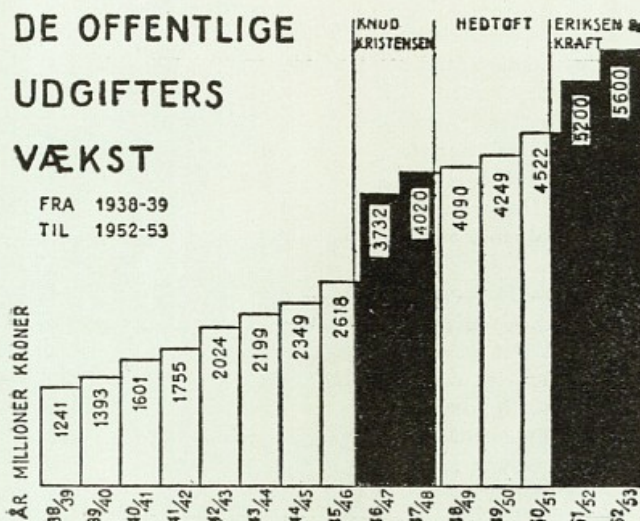
Indførselstold	155.000.000 kr.
Tobak	575.000.000 kr.
Sukker og chokolade	165.000.000 kr.
Forlystelser	27.000.000 kr.
Afgifter på kaffesurrogater	6.700.000 kr.
Afgifter på motorkørsel	343.000.000 kr.
Tændstikker og tændere	9.000.000 kr.
Omsætningsafgift af radiogrammofoner..	8.500.000 kr.

Desforuden en bunke andre afgifter, således at forbrugsafgifterne ialt beregnes til at indbringe 1.870.000.000 kr.

N.B. For første halvår i 1952 har forbrugsafgifterne indbragt over 1.000.000.000 kr.

Skatternes stigning

Vi bør naturligvis fortsat fremhæve, at de fire partier — uanset hvad farve regeringen har haft — har været enige om skattelovene (jævnfør artiklen om afstemninger på rigsdagen), men nedenstående opstilling kan dog vist også være af værdi:

Statsregereriets vækst

P. Gregersen oplyste på kandidatmødet, at finansministeren erkender:

38/39 var statsskatterne ialt 758 mill. kr. Med hensyntagen til pristal og befolkningsmængde skulle de derefter i 51/52 være vokset til 1740 mill., men de var 3225 mill.

Med runde tal: uden øget statsregereri ville skatterne i tidsrummet 38/39—51/52 være steget med 100 pct., men de er steget med 300 pct. D.v.s., statsregereriet 51/52 var dobbelt så udbredt som i 38/39.

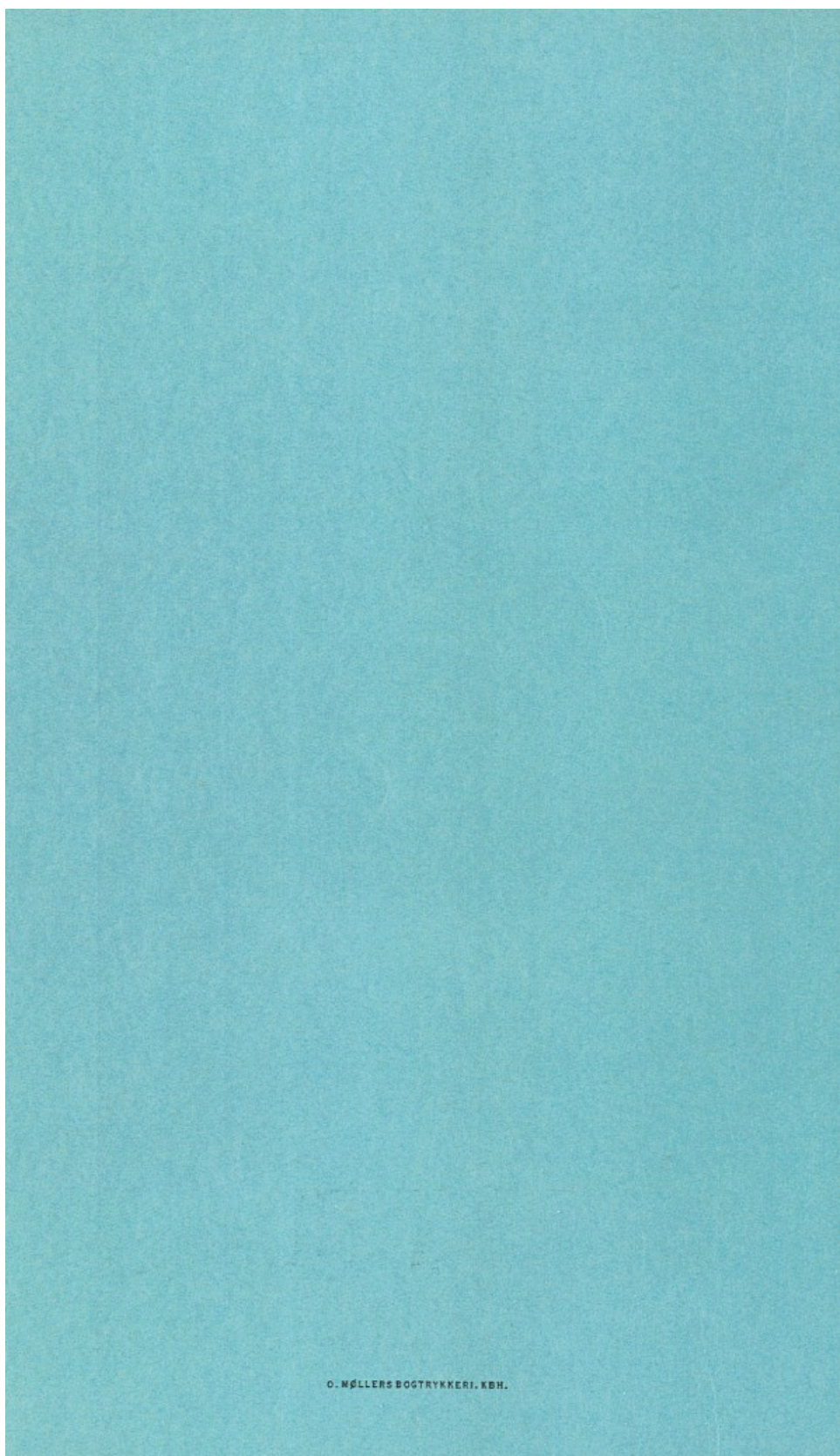
Statens driftsbudget for finansåret ^{52/53}

	Indtægt kr.	Udgift kr.
Domænerne	1.646.971	
Statsvirksomhederne	÷ 79.219.511	
Rentekonto	÷ 4.565.278	
Overskud af universitetets og statens højere almenskoles fond samt af bi- spetienderne	630.449	
Skatter og afgifter	2.892.106.784	
Overskud af klasselotteriet	1.924.425	
Adskillige indtægter	25.007.219	
Statsydelse til Hans Majestæt Kongen...		2.287.500
Årpenge til medlemmer af det kgl. hus		571.875
Rigsdagen		7.160.300
Statsministeriet, 1. departement		12.347.319
Statsministeriet, Grønlandsdepart.		31.533.765
Udenrigsministeriet		41.418.629
Landbrugsministeriet		207.138.631
Indenrigs- og boligministeriet, indenrigsdepartementet		123.377.356
Indenrigs- og boligministeriet, boligdepartementet		55.063.885
Arbejds- og socialministeriet		804.710.649
Ministeriet for off. arbejder		37.081.062
Ministeriet for handel, industri og søfart		68.591.300
Justitsministeriet		124.902.253
Kirkeministeriet		22.270.944
Undervisningsministeriet		329.619.372
Forsvarsministeriet		652.331.044
Fiskeriministeriet		6.038.076
Finansministeriet		178.036.333
Pensionsvæsenet		132.153.940
	2.837.531.059	2.836.634.233
Merindtægt at overføre		836.826
	<u>2.837.531.059</u>	<u>2.837.531.059</u>

Det vil være hensigtsmæssigt for kandidaten inden valgkampen at udfylde nedenstående skema med valglallene for de enkelte partier.

opstillingskreds

	soc.	rad.	kons.	venstre	retsf.	komm.	d. s.	0/0 ja	0/0 nej
1947									
1950									
1953									
28.-5. 1953									

O. MØLLERS BOGTRYKKERI, KBH.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk